

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคนิคระดับอาชีวศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติ และ เปรียบเทียบความรู้ ทักษะ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง และในแต่ละประเภทวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ 5 ประเภท

ประชากรที่เข้ารับการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคนิคระดับอาชีวศึกษา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งมีอยู่ 30 วิทยาเขต มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 30,571 คน ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) นามาคำนวณหาตัวอย่างประชากรในแต่ละประเภทโดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน (Yamane) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ขนาดตัวอย่างประชากรที่เหมาะสมจำนวน 395 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 550 คน สุ่มวิทยาเขตมาคิดเป็นร้อยละ 50 จากจำนวน 30 วิทยาเขต โดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ได้จำนวนทั้งหมด 15 วิทยาเขต คำนวณหาตัวอย่างประชากรตามเพศได้กลุ่มประชากรเพศชายจำนวน 329 คน และเพศหญิงจำนวน 221 คน ขนาดตัวอย่างประชากรในแต่ละวิทยาเขตได้จากการเทียบสัดส่วนจากประชากรทั้งหมดแยกตามเพศและประเภทวิชาที่เรียน เครื่องมือที่เข้ารับการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองแบ่งเป็น 4 ตอนคือ สถานภาพทั่วไปของนักศึกษา ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ทักษะเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัย

เดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองและส่งทางไปรษณีย์ซึ่งได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมดจำนวน 550 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยข้อมูลด้านสถานภาพทั่วไปของนักศึกษาวิเคราะห์โดยการแจกแจง ความถี่ และหาค่าร้อยละ ส่วนข้อมูลด้านความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจำแนกตามเพศโดยใช้ค่าที (t-test) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประเภทวิชาที่เรียน 5 กลุ่ม โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างจึงเปรียบเทียบคะแนนค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดนี้วิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^X (Statistical Package for Social Science) ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เป็นตัวอย่างประชากร

1.1 สถานภาพของนักศึกษา นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 59.82 รองลงมาเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 40.18 อายุเฉลี่ย 15-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.09 จำนวนพี่น้องในครัวเรือน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 22.73 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 96.00 ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายส่วนตัวเป็นรายเดือน 1,500-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 50.36 การใช้จ่ายประจำวันใช้จ่ายอย่างเพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 79.64 ผู้ที่

นักศึกษาขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหาหนักที่ไม่สามารถแก้ไขได้เป็นบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 37.27 รองลงมาเป็นเพื่อนสนิท คิดเป็นร้อยละ 25.82 และการใช้เวลาว่างจากการเรียนการทำงานทำกิจกรรมต่าง ๆ 3 อันดับเรียงตามลำดับดังนี้คือ พบปะพูดคุยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 29.82 เดินรำหรือเล่นดนตรี คิดเป็นร้อยละ 27.66 และเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ 14.91

นักศึกษาชาย อายุเฉลี่ย 20-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.53 มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว 3 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 96.05 ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายส่วนตัวเป็นรายเดือน 1,500-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 49.54 การใช้จ่ายประจำวันจ่ายอย่างเพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 79.94 ผู้ที่นักศึกษาขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหาหนักที่ไม่สามารถแก้ไขได้คือ บิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 35.87 รองลงมาเป็นเพื่อนสนิท คิดเป็นร้อยละ 25.53 และการใช้เวลาว่างจากการทำงานหรือการเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ 3 อันดับเรียงตามลำดับดังนี้คือ เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ 34.95 พบปะพูดคุยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 27.66 และเดินรำหรือเล่นดนตรี คิดเป็นร้อยละ 20.06

นักศึกษาหญิง อายุเฉลี่ย 15-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.09 จำนวนพี่น้องในครอบครัว 3 คน คิดเป็นร้อยละ 22.62 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 95.93 ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายส่วนตัวเป็นรายเดือน 1,500-2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.58 การใช้จ่ายประจำวันจ่ายอย่างเพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 79.19 ผู้ที่นักศึกษาขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหาหนักที่ไม่สามารถแก้ไขได้คือ บิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาเป็นเพื่อนสนิท คิดเป็นร้อยละ 26.24 และการใช้เวลาว่างจากการทำงานหรือการเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ 3 อันดับเรียงตามลำดับดังนี้คือ พบปะพูดคุยกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 36.65 เดินรำหรือเล่นดนตรี

คิดเป็นร้อยละ 26.67 และงานอดิเรกเช่น สะสมแสตมป์ ประดิษฐ์สิ่งของ คิดเป็น ร้อยละ 19.01

1.2 ครอบครัวของนักศึกษา พบว่า ครอบครัวของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่ บิดามีอาชีพรับราชการ, รัฐวิสาหกิจ คิดเป็น ร้อยละ 35.81 มารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 44.73 รายได้ของ บิดามารดา (ต่อเดือน) 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 46.73 ความสัมพันธ์ของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 78.91 และไม่อยู่ด้วยกัน คิดเป็น ร้อยละ 21.09 สาเหตุที่ไม่อยู่ด้วยกัน คือหย่า, แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 8.18

ครอบครัวของนักศึกษาชาย บิดามีอาชีพปิดารับราชการ, รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 37.99 มารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.59 รายได้ของบิดามารดาต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.34 ความสัมพันธ์ของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 78.72 ไม่อยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 21.28 สาเหตุที่ไม่อยู่ด้วยกันคือหย่า, แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 8.21

ครอบครัวของนักศึกษาหญิง บิดามีอาชีพรับราชการ, รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 32.58 มารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 43.44 รายได้ของบิดามารดาต่อเดือน 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 54.75 ความสัมพันธ์ของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 79.19 ไม่อยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 20.81 สาเหตุที่ไม่อยู่ด้วยกันคือ บิดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 9.50

1.3 พฤติกรรมเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของคนในครอบครัว

นักศึกษา พบว่า พฤติกรรมของบิดามารดาและคนในครอบครัวเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่ มีการสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ

46.91 รองลงมาคือดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 34.18

พฤติกรรมของบิดามารดาและคนในครอบครัวเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักศึกษาชาย พบว่า มีการสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 49.24 รองลงมาคือดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 38.30

พฤติกรรมของบิดามารดาและคนในครอบครัวเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักศึกษาหญิง พบว่ามีการสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 43.44 รองลงมาคือ ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 28.05

1.4 **สถานศึกษาและสาขาวิชาที่เรียน** พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่นักศึกษาอยู่ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง คิดเป็นร้อยละ 61.27 สาขาช่างอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 46.00

นักศึกษาชาย ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง คิดเป็นร้อยละ 58.66 สาขาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 66.87

นักศึกษาหญิง ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง คิดเป็นร้อยละ 65.16 สาขาบริหารธุรกิจและพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 52.04

2. **ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล**

2.1 **ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล** จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้เกี่ยวกับ

สิ่งเสพติดให้โทษต่ำกว่าเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 39.09 รองลงมาผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 35.64 นักศึกษาชายมีความรู้ผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 39.21 รองลงมาต่ำกว่าเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 35.56 ส่วนนักศึกษาหญิงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 44.34 รองลงมาผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 30.32

ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษผ่านเกณฑ์ เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาชายมีความรู้ผ่านเกณฑ์และนักศึกษาหญิงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

2.1.1 ความรู้ทั่วไป นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ นักศึกษาชายมีความรู้ผ่านเกณฑ์ และนักศึกษาหญิงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

2.1.2 ประเภทและชนิด นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีความรู้ปานกลาง และนักศึกษาชายและหญิงมีความรู้ปานกลาง

2.1.3 ลักษณะและอาการของผู้เสพ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ นักศึกษาชายและหญิงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

2.1.4 โทษ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ นักศึกษาชายและหญิงมีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความรู้เกี่ยว

กับสิ่งเสพติดให้โทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีความรู้ตึกว่านักศึกษาหญิงเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีความรู้ตึกว่านักศึกษาหญิงจำนวน 4 ข้อเรียงตามคะแนนค่าที่ (t-test) จากมากไปน้อยดังนี้คือ

1. สถานที่บำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติดข้อใดไม่ถูกต้อง
2. มารดาที่ตั้งครรภ์ดื่มสุราจัดจะทำให้ทารกมีอาการผิดปกติต่าง ๆ ยกเว้นข้อใด
3. วิธีการที่สามารถทำให้วัยรุ่นเลิกสูบบุหรี่ได้ดีที่สุดคืออะไร
4. สิ่งเสพติดชนิดใดที่ทำลายประสาทส่วนกลางอย่างถาวร

นักศึกษาหญิงมีความรู้ตึกว่านักศึกษาชาย จำนวน 1 ข้อดังนี้คือ คนที่ดื่มสุราจัดและมีอาการมือชาเท้าชาเกิดจากการขาดวิตามินอะไร

2.2 ผลการศึกษาและ เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ มีความรู้ผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 38.19, 35.14 และ 34.19 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมและนักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 47.62 และ 48.39 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

2.2.1 **ความรู้ทั่วไป** นักศึกษาประเภทวิชาที่มีความรู้ปานกลางมี 1 ประเภทได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษามีความรู้ผ่านเกณฑ์มี 1 ประเภทได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษามีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์มี 3 ประเภทเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้แก่นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพัฒนศึกษศกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ

2.2.2 **ประเภทและชนิด** นักศึกษาประเภทวิชาที่มีความรู้ดี มี 1 ประเภทได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษามีความรู้ปานกลางมี 4 ประเภท เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพัฒนศึกษศกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม

2.2.3 **ลักษณะและอาการของผู้เสถ** นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ทั้งสิ้นเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้แก่นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพัฒนศึกษศกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม

2.2.4 **โทษ** นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ทั้งสิ้นเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาพัฒนศึกษศกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม และนักศึกษาประเภทวิชา

ศิลปกรรม

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด
าให้โทษของนักศึกษาทั้ง 5 ประเภท พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด
าให้โทษของนักศึกษาทั้ง 5 ประเภทเป็นรายด้าน พบว่า มีด้านที่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ความรู้ทั่วไป เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม
แตกต่างจากนักศึกษาระบบวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษาระบบวิชา
เกษตรกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาระบบวิชาพาณิชย
กรรมและบริหารธุรกิจ แตกต่างจากนักศึกษาระบบวิชาเกษตรกรรมอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติคาให้โทษของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

3.1 ผลการศึกษาและ เปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติคาให้
โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
จําแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทค
โนโลยีราชมงคลมีทัศนคติดีคิดเป็นร้อยละ 65.65 รองลงมามีทัศนคติดีมาก คิดเป็น
ร้อยละ 16.55 เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่า นักศึกษาชายมีทัศนคติดี คิดเป็นร้อยละ
65.65 รองลงมามีทัศนคติปานกลางคิดเป็นร้อยละ 21.58 ส่วนนักศึกษาหญิงมี
ทัศนคติดี คิดเป็นร้อยละ 69.60 รองลงมามีทัศนคติดีมาก คิดเป็นร้อยละ 23.00

ค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชา
ชีพชั้นสูงพบว่า มีทัศนคติดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบ

บัณฑิตวิชาชีพชั้นสูงมีทัศนคติดีทุกด้านได้แก่ บุหรี่ สุรา กัญชา ยาฆ่า สารระเหย ผื่น มอร์ฟีน เฮโรอีน และการป้องกัน สำหรับนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีทุกด้านเช่นกัน

เปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน บุหรี่ สุรา กัญชา ยาฆ่า สารระเหย และการป้องกัน โดยนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชาย

เปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 31 ข้อ โดยนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชายทั้งหมด 31 ข้อ

นักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชาย 31 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าที (t-test) จากมากไปน้อยดังนี้คือ

1. การดื่มสุราช่วยให้เข้าสังคมได้ดีและเข้ากับเพื่อนฝูงได้-
2. การดื่มสุราช่วยให้เกิดความร่าเริงสนุกสนานได้-
3. การดื่มสุราทำให้เสียเงินและเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์
4. การดื่มสุราทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันได้
5. การสูบบุหรี่ทำให้เพื่อน ๆ ยอมรับได้-
6. การสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
7. การสูบบุหรี่ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด-
8. สุราเป็นยาบำรุงร่างกายอย่างหนึ่ง-
9. การฆ่ายาฆ่าช่วยเพิ่มสมรรถภาพการทำงานได้-
10. การป้องกันสิ่งเสพติด คือ การตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จตามที่ปรารถนา
11. การสูบบุหรี่ทำให้เป็นคนที่รักแก่-

12. การสูบบุหรี่ทำให้เจริญอาหาร -
13. การรั้งยาม้าเพียง เล็กน้อยไม่ทำให้ติด -
14. การดื่มสุราทำให้เสียบุคลิกภาพได้
15. การรั้งยาม้าช่วยเพิ่มสมรรถภาพทางเพศได้ -
16. การดื่มสุราทำให้ขาดสติควบคุมอารมณ์ไม่ได้
17. การสูบบุหรี่ช่วยทำให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น -
18. การลองใช้สิ่งเสพติดเพียงครั้งเดียวไม่อาจติดได้ -
19. การรั้งสิ่งเสพติดช่วยผ่อนคลายความทุกข์ได้ -
20. การรั้งกัญชาปรุงอาหารทำให้มีรสชาติดีขึ้นได้ -
21. การผลิตและการขายฝิ่นในประเทศไทยถือเป็นเรื่อง
ธรรมดา -
22. เป็นลูกผู้ชายต้องสูบบุหรี่ -
23. การรั้งสารระเหยทำให้สูญเสียเพื่อนได้
24. การสูบกัญชาเพียงครั้งหรือสองครั้งไม่เป็นอันตรายต่อ
สุขภาพ -
25. การรั้งสารระเหยทำให้ร่างกายอ่อนแอ
26. การสูบบุหรี่สร้างความราคะฉันทาให้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้เคียง
27. การดื่มสุราเป็นประจำทำให้เจ็บป่วยเป็นโรคได้ง่าย
28. การรั้งสารระเหยช่วยทำให้เป็นคนทันสมัย -
29. อยากพอม้าให้รั้งยาม้า -
30. การออกกำลังกายเล่นกีฬาจะทำให้ไม่พึ่งพาสิ่งเสพติด
31. การรั้งยาม้าช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงทำงานได้นาน -

3.2 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่า นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี ได้แก่
นักศึกษาระเบทวิชาคหกรรม นักศึกษาระเบทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาระเบท
วิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาระเบทวิชาช่างอุตสาหกรรม และ
นักศึกษาระเบทวิชาศิลปกรรม คิดเป็นร้อยละ 73.81, 72.97, 72.26,
64.17, และ 59.68 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่า นักศึกษาทั้ง 5 ประเภทมีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาระเบทวิชาคหกรรม นักศึกษาระเบทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาระเบทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาระเบทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาระเบทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

3.2.1 บุหรี่ นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาระเบทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาระเบทวิชาคหกรรม นักศึกษาระเบทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาระเบทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาระเบทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

3.2.2 สุรา มีนักศึกษาระเบทวิชาที่มีทัศนคติดีอยู่ 4 ประเภทโดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาระเบทวิชาคหกรรม นักศึกษาระเบทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาระเบทวิชาศิลปกรรม และนักศึกษาระเบทวิชาเกษตรกรรม ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาระเบท

วิชาช่างอุตสาหกรรมมีทัศนคติปานกลาง

3.2.3 กัญชา นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

3.2.4 ยาม้า นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

3.2.5 สารระเหย นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

3.2.6 คื่น เฮอร์อิน มอร์ฟิน นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติดี โดยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

3.2.7 การป้องกัน นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท มีทัศนคติที่
 วิตถลยเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชา
 เกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภท
 วิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
 กรรม ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดาให้
 โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทั้ง 5 ประเภทวิชา พบว่า แตก
 ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ
 ค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเพ พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
 แตกต่างจากนักศึกษาระบบประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและ
 บริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบประเภทวิชาคหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดาให้โทษของ
 นักศึกษาทั้ง 5 ประเภทวิชาเป็นรายด้าน พบว่า มีด้านที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ บุหรี่ สุรา กัญชา ยาม้า และสารระเหย วิตถลย
 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเพ พบว่า

1. บุหรี่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแตกต่าง
 จากนักศึกษาระบบประเภทวิชาคหกรรม และนักศึกษาระบบประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหาร
 ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. สุรา นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแตกต่าง
 จากนักศึกษาระบบประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบประเภทวิชา
 คหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. กัญชา นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแตกต่าง

จากนักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาประเภทวิชา
คหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ยาม้า นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแตกต่าง
จากนักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สารระเหย นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมแตกต่าง
จากนักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการศึกษา และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงงานสถาบันเทคนิครังษีราชวมงคล

4.1 ผลการศึกษากการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงงานสถาบันเทคนิครังษีราชวมงคล จำแนกตามเพศ
พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติดี คิดเป็นร้อยละ 49.82 รองลงมาพอใช้คิดเป็นร้อยละ
48.18 เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า นักศึกษาชายมีการปฏิบัติพอใช้ คิดเป็นร้อยละ
64.74 รองลงมา มีการปฏิบัติดี คิดเป็นร้อยละ 33.13 ส่วนนักศึกษาหญิงมีการ
ปฏิบัติดี คิดเป็นร้อยละ 74.66 รองลงมาพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 23.53 เมื่อ
พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

4.1.1 ประสพการณ์การวิชาชีพ นักศึกษาระดับประกาศ
นียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่ านอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 68.91 รองลงมา
สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 50.55 ปัจจุบัน ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 50.72 รองลงมา
สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 32.36 ส่วนข้ออื่น พบว่า เคยห้ามเพื่อนมาให้เสพติดงา
หรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 69.09 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระซับ

ความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 56.18

นักศึกษาชายส่วนใหญ่นอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 83.53 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 68.39 ปัจจุบันดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 67.17 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 45.29 ส่วนข้ออื่น ๆ พบว่า เคยห้ามเพื่อนมาให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 70.52 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 43.82

นักศึกษาคณิศส่วนใหญ่นอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 23.98 ปัจจุบันดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 26.24 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 13.12 ส่วนข้ออื่น ๆ พบว่า เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 66.97 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 30.77

4.1.2 การป้องกัน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่ อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ 90.73 รองลงมา เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬานานสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 88.55

นักศึกษาชายส่วนใหญ่ อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ 89.06 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬานานสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 87.54

นักศึกษาคณิศส่วนใหญ่ อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ 92.31 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬานานสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 89.59

4.1.3 การบำบัดรักษา นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เคยอดบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 29.06 รองลงมาเคยอดสุรา คิดเป็น

ร้อยละ 23.64

นักศึกษาชาย เคยอดบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 41.03

รองลงมาเคยอดสุรา คิดเป็นร้อยละ 31.92

นักศึกษาหญิง เคยพยายามรักษาสิ่งเสพติดให้โทษ
เคยอดบุหรี่ และเคยอดสุรา คิดเป็นร้อยละ 11.31 เท่ากันทุกข้อ

ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า
มีการปฏิบัติพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่นักศึกษามีการปฏิบัติดี ได้
แก่ ประสพการณ์การไร่ และการบำบัดรักษา ส่วนด้านที่นักศึกษามีการปฏิบัติพอใช้
มี 1 ด้าน ได้แก่ การป้องกัน

นักศึกษาชาย มีการปฏิบัติพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติดี 1 ด้าน ได้แก่ ประสพการณ์การไร่ ส่วนด้านที่
นักศึกษามีการปฏิบัติพอใช้มี 2 ด้าน ได้แก่ การบำบัดรักษา และการป้องกัน

นักศึกษาหญิงมีการปฏิบัติดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า
นักศึกษามีการปฏิบัติดี 2 ด้านได้แก่ การบำบัดรักษา และประสพการณ์การไร่ ส่วน
ด้านที่นักศึกษามีการปฏิบัติพอใช้มี 1 ด้าน ได้แก่ การป้องกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในแต่ละด้านพบว่า

1. ประสพการณ์การไร่ ข้อที่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงมีการปฏิบัติดี จำนวน 14 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมาก
ไปน้อยดังนี้คือ วนอดีต เสพเฮโรอีน เสพฝิ่น กินยากระตุ้น คมสารระเหย และสูบ
กัญชา ปัจจุบัน เสพฝิ่น เสพเฮโรอีน คมสารระเหย กินยากระตุ้น สูบกัญชา ส่วนข้อ
อื่น ๆ ได้แก่ เคยใช้ยาแอมเฟตามีนเพื่อลดความอ้วน เคยฉีดสิ่งเสพติดโดยใช่เข็ม
ฉีดยาร่วมกับผู้อื่น เคยใช้ยาม้าเมื่อต้องทำงานหรือเรียนอย่างหนัก เมื่อนอนไม่หลับ
ไม่เคยใช้ยานอนหลับช่วย และเคยสูบกัญชาเมื่อเพื่อนชักชวน นักศึกษามีการปฏิบัติ

พอใช้ 4 ข้อ ได้แก่ วนอดีต สูบบุหรี และตีมสุรา ปัจจุบัน สูบบุหรี และตีมสุรา ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ สูบบุหรีเมื่อเครียดหรือเมื่อมีปัญหาต่าง ๆ และมักสังสรรค์ และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการตีมสุรา ส่วนข้อที่นักศึกษามีการปฏิบัติอยู่ในระดับไม่ดี มี 1 ข้อ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ

นักศึกษายามีการปฏิบัติดี จำนวน 14 ข้อเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ วนอดีต ตมสารระเหย เสพเฮโรอีน เสพฝิ่น กินยากระตุ้น และสูบกัญชา ปัจจุบัน เสพฝิ่น เสพเฮโรอีน กินยากระตุ้น ตมสารระเหย และสูบกัญชา ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ เคยใช้ยาแอมเฟตามีนเพื่อลดความอ้วน เคยฉีดสิ่งเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้อื่น เคยใช้ยาม้าเมื่อต้องทำงานหรือเรียนอย่างหนัก เมื่อนอนไม่หลับไม่เคยใช้ยานอนหลับช่วย และเคยสูบกัญชาเมื่อเพื่อนชักชวน นักศึกษามีการปฏิบัติพอใช้ 4 ข้อ ได้แก่ วนอดีต สูบบุหรี และตีมสุรา ปัจจุบัน สูบบุหรีและตีมสุรา ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ สูบบุหรีเมื่อเครียดหรือเมื่อมีปัญหาต่าง ๆ และมักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการตีมสุรา ส่วนข้อที่นักศึกษามีการปฏิบัติไม่ดี มี 1 ข้อ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ

นักศึกษาหญิงมีการปฏิบัติดี จำนวน 14 ข้อเรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ วนอดีต ตมสารระเหย เสพฝิ่น เสพเฮโรอีน กินยากระตุ้น สูบกัญชา และสูบบุหรี ปัจจุบัน สูบกัญชา เสพฝิ่น เสพเฮโรอีน ตมสารระเหย กินยากระตุ้น สูบบุหรี และตีมสุรา ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ เคยใช้ยาม้าเมื่อต้องทำงานหรือเรียนอย่างหนัก ฉีดยาเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้อื่น ใช้ยาแอมเฟตามีนเพื่อลดความอ้วน เคยลองสูบกัญชาเมื่อเพื่อนชักชวน เมื่อนอนไม่หลับ เคยใช้ยานอนหลับช่วย สูบบุหรีเมื่อเครียดหรือเมื่อมีปัญหาต่าง ๆ และมักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการตีมสุรา นักศึกษาหญิงมีการปฏิบัติพอใช้ 1 ข้อ ได้แก่ วนอดีต ตมสุรา ส่วนข้อที่นักศึกษามีการปฏิบัติไม่ดี มี 1 ข้อ ได้แก่ เคย

ห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ

2. การป้องกัน พบว่า มีชื่อที่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีการปฏิบัติพอใช้ 5 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้คือ 1.ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการที่เกี่ยวกับการต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษ 1.ไม่เคยเข้าฟังบรรยายเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษที่สถาบันจัดขึ้น 2.อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ 3.เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน และเคยเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสอันสมควร และชื่อที่นักศึกษามีการปฏิบัติใหม่ดีมี 3 ข้อ ดังนี้คือ เข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม 1.ได้ร่วมจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติด และเคยไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด

นักศึกษาชายมีการปฏิบัติพอใช้ 5 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ 1.ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการที่เกี่ยวกับการต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษ 1.ไม่เคยเข้าฟังบรรยายเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษที่สถาบันจัดขึ้น 2.เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน 3.อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ และเคยเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสอันสมควร และชื่อที่นักศึกษามีการปฏิบัติใหม่ดีมี 3 ข้อดังนี้คือ เข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม 1.ได้ร่วมจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติด และเคยไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด

นักศึกษาหญิงมีการปฏิบัติพอใช้ 6 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ 1.ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการที่เกี่ยวกับการต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษ 1.ไม่เคยเข้าฟังบรรยายเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษที่สถาบันจัดขึ้น 2.อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ 3.เข้า

ร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน เคยเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตาม
โอกาสอันสมควร และเคยเข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม และชื่อที่
นักศึกษามีการปฏิบัติมี 2 ข้อดังนี้คือ ได้ร่วมจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติด
และเคยไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด

3. การบำบัดรักษา พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีการปฏิบัติ 4 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้
เคยเข้าเป็นคนไข้ในโรงพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาการติดสิ่งเสพติด เคยเข้ารับการ
ตรวจรักษาการติดสิ่งเสพติดจากแพทย์ เคยรักษาการติดสิ่งเสพติดด้วยตนเองโดยไม่ไปพบแพทย์
และเคยพยายามรักษาการติดสิ่งเสพติด และชื่อที่นักศึกษามีการ
ปฏิบัติพอใช้มี 2 ข้อ ดังนี้คือ เคยอดสุรา และเคยอดบุหรี่

นักศึกษาชายมีการปฏิบัติ 2 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้
เคยเข้าเป็นคนไข้ในโรงพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาการติดสิ่งเสพติด และเคยเข้ารับการตรวจรักษาการติดสิ่งเสพติดจากแพทย์ และชื่อที่
นักศึกษามีการปฏิบัติพอใช้มี 4 ข้อคือ เคยพยายามรักษาการติดสิ่งเสพติด เคย
รักษาการติดสิ่งเสพติดด้วยตนเองโดยไม่ไปพบแพทย์ เคยอดสุรา และเคยอดบุหรี่

นักศึกษาหญิง มีการปฏิบัติ ทั้ง 6 ข้อ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้
เคยเข้าเป็นคนไข้ในโรงพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาการติดสิ่งเสพติด เคยเข้ารับการตรวจรักษาการติดสิ่งเสพติดจากแพทย์ เคยรักษาการ
ติดสิ่งเสพติดด้วยตนเองโดยไม่ไปพบแพทย์ เคยอดบุหรี่ และเคยอดสุรา

4.2 ผลการศึกษาการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติดี 3 ประเภท ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 78.57, 67.09 และ 59.46 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาอีก 2 ประเภท มีการปฏิบัติพอใช้ ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษาระบบวิชาศิลปกรรม คิดเป็นร้อยละ 62.99 และ 51.61 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

4.2.1 ประสพการณ์การใช้

นักศึกษาระบบวิชาช่างอุตสาหกรรมส่วนใหญ่
ในอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 83.07 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 66.14
ปัจจุบันดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 67.72 รองลงมาสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 48.43
ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา
คิดเป็นร้อยละ 73.62 รองลงมาคือ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติด
อื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 73.23

นักศึกษาระบบวิชาเกษตรกรรมส่วนใหญ่
ในอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 70.27 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 45.95
ปัจจุบันดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 48.65 รองลงมาสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 32.43
ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ คิดเป็น
ร้อยละ 78.38 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วย
การดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 48.65

นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสวนใหญ่ านอดีต

ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 40.48 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 23.81 ปัจจุบัน
 ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 19.05 รองลงมาสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 9.52 ส่วนข้อ
 อื่น ๆ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ
 45.24 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา
 คิดเป็นร้อยละ 26.19

นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ

สวนใหญ๋านอดีตดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 53.55 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ
 29.03 ปัจจุบันดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 30.32 รองลงมาสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ
 12.26 ส่วนข้ออื่น ๆ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ
 คิดเป็นร้อยละ 67.10 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อน
 ด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 41.94

นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรมสวนใหญ่ านอดีต

ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 67.74 รองลงมา สูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 61.29 ปัจจุบัน
 ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 54.84 รองลงมาสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 32.26 ส่วน
 ข้ออื่น ๆ านด้านนี้ ได้แก่ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ
 คิดเป็นร้อยละ 67.74 รองลงมาคือ มักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อน
 ด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 45.16

4.2.2 การป้องกัน

นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมสวนใหญ่

อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ
 90.16 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน คิดเป็น

ร้อยละ 85.33

นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมส่วนใหญ่ อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ และเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสอันสมควร คิดเป็นร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 97.30

นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมส่วนใหญ่ เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสอันสมควร คิดเป็นร้อยละ 95.24 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน และอ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ 92.86

นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจส่วนใหญ่ อ่านเอกสารและวารสารที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเพื่อเสริมความรู้ คิดเป็นร้อยละ 89.68 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 89.03

นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรมส่วนใหญ่ เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสอันสมควร และเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการและกีฬาในสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 90.32 รองลงมาคือ เข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม คิดเป็นร้อยละ 88.71

4.2.3 การบำบัดรักษา

นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เคยอดสูรา คิดเป็นร้อยละ 33.47 รองลงมาเคยอดบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 37.01

นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม เคยอดบุหรี่
และเคยอดสุรา คิดเป็นร้อยละ 40.54 รองลงมาคือ เคยพยายามรักษาการติด
สิ่งเสพติด คิดเป็นร้อยละ 35.14

นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม เคยพยายาม
รักษาการติดสิ่งเสพติด คิดเป็นร้อยละ 16.67 รองลงมาคือ เคยรักษาการติด
สิ่งเสพติดด้วยตนเองโดยไม่ไปพบแพทย์ คิดเป็นร้อยละ 14.29

นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ
เคยพยายามรักษาการติดสิ่งเสพติดให้โทษ และเคยอดบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 14.19
รองลงมา เคยอดสุรา คิดเป็นร้อยละ 13.55

นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม เคยอดบุหรี่
และอดสุรา คิดเป็นร้อยละ 38.71 รองลงมา คือ เคยรักษาการติดสิ่งเสพติด
ด้วยตนเองโดยไม่ไปพบแพทย์ คิดเป็นร้อยละ 22.58

ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน พบว่า
นักศึกษาประเภทวิชาที่มีการปฏิบัติดี มี 1 ประเภท ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชา
คหกรรม ส่วนนักศึกษาอีก 4 ประเภทมีการปฏิบัติพอใช้ เรียงตามคะแนนค่าเฉลี่ย
จากมากไปน้อยดังนี้คือ นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษา
ประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม และนักศึกษาประเภท
วิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

4.2.1 ประสพการณ์การเข้า นักศึกษาทั้ง 5 ประเภท

วิชาที่มีการปฏิบัติดี รวดเร็วยังตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้ นักศึกษา
ประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษา
ประเภทวิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม และนักศึกษาประเภท
วิชาช่างอุตสาหกรรม

4.2.2 การป้องกัน มีนักศึกษา 4 ประเภทวิชาที่มีการ
ปฏิบัติพอใช้ รวดเร็วยังตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ นักศึกษาประเภท
วิชาเกษตรกรรม นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม
และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ส่วนนักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรม
และบริหารธุรกิจมีการปฏิบัติไม่ดี

4.3.3 การบำบัดรักษา มีนักศึกษา 4 ประเภทวิชาที่
มีการปฏิบัติดี รวดเร็วยังตามคะแนนค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้คือ นักศึกษาประเภท
วิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภท
วิชาศิลปกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ส่วนนักศึกษาประเภท
วิชาเกษตรกรรมมีการปฏิบัติพอใช้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีประเด็นที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ

1.1 ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษผ่านเกณฑ์ ทั้งนี้เพราะ หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักศึกษาเรียนเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในวิชาพื้นฐานสามัญ ส่วนในชั้นปีที่ 3 เป็นวิชาเลือกเสรี ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปความรู้ที่ได้รับอาจลดลงอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ ชม ภูมิภาค (2516) วิเชียร วิวิธสิริ (2527) และ กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528) เกี่ยวกับสาเหตุของการลืมว่า "ยิ่งระยะเวลาหลังจากเกิดการเรียนรู้แล้วนานเท่าใด ยิ่งทำให้เกิดการลืมมากขึ้นเท่านั้น" อีกทั้งการให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษนั้นได้สอดแทรกไว้ในบทเรียนและกิจกรรมอื่น ๆ ประกอบกับสถาบันฯ กำหนดให้การสอน เรื่องสิ่งเสพติดให้โทษกระทำเฉพาะชั่วโมงสุขศึกษาตามที่กำหนดไว้ในตารางสอนเท่านั้น จึงทำให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ ซึ่งจากการค้นพบในงานวิจัยของ อภาพ สวัสดิ์พงษ์ (2533) ในด้านการให้ความรู้เรื่องสิ่งเสพติดที่พบว่า "การให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ และการใช้สื่อประกอบการสอน กระทำเฉพาะในชั่วโมงสุขศึกษาเท่านั้น นอกจากนี้การดำเนินงานเรื่องจัดทำ

เอกสาร แผ่นพับ แผ่นปลิว แจกจ่ายครู นักเรียน หรือผู้ปกครองอยู่ในระดับน้อย" จากเหตุผลดังกล่าวมาอาจส่งผลให้นักศึกษาส่วนใหญ่ มีความรู้ผ่านเกณฑ์ อีกทั้งงานวิจัยของ ทวีวรรณ สิริพันธ์ (2525) พบว่า แหล่งหรือสื่อที่ให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด 2 แหล่งคือ หลักสูตรในชั้นเรียนและจากนิทรรศการ ก็มีได้สร้างความมั่นใจอย่างเต็มที่ว่ารูปแบบและเนื้อหาการให้ความรู้จากสื่อทั้งสองนี้จะมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนและค่าร้อยละของความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพบว่า มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 39.09 มีความรู้ผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 35.64 รวมเปอร์เซ็นต์แล้วสูงมากถึง 74.73 ซึ่งน่าเป็นห่วงอย่างมากที่ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจ ตระหนักในปัญหาและหาแนวทางการแก้ปัญหา เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ที่ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

1.2 เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่วางไว้ในการวิจัยครั้งนี้ และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้านพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับความรู้ทั่วไป และนักศึกษาชายมีความรู้ดีกว่านักศึกษาหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโดยธรรมชาติของเพศชายจะมีความสนใจ และมีการปฏิบัติในเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษมากกว่าเพศหญิง ซึ่งจากผลการวิจัยการปฏิบัติเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้สิ่งเสพติดให้โทษ พบว่า นักศึกษาชายมีประสบการณ์การใช้สิ่งเสพติดให้โทษมากกว่านักศึกษาหญิงทุกข้อ และอีกประการหนึ่ง ในสังคมและวัฒนธรรมของไทยนั้น การอบรมเลี้ยงดูผู้หญิงนั้นจะต้องเป็นกุลสตรี เรียบร้อย เป็นเหตุทำให้การแสดงออกเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ เช่น สูบบุหรี่ ดื่มสุรา มีน้อยกว่าผู้ชาย ซึ่งสังคมเปิด

รอกาสาให้ผู้ชายได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งในเรื่องสิ่งเสพติดมากกว่าผู้หญิง โดยเฉพาะการดื่มสุรา และสูบบุหรี่ สังคมให้การยอมรับ ดังจะเห็นได้จากรายงาน ข้อมูลผู้ติดสิ่งเสพติดที่สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา ปี 2533 พบว่า มีผู้สมัครใจ เข้ารับการบำบัดรักษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 95.55 เป็นหญิง คิดเป็นร้อยละ 4.45 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามสิ่งเสพติด ทั่วประเทศ, 2533) ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยนี้ คือ ข้อที่นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงมีความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับ ความรู้ทั่วไปมี 2 ข้อ คือ สถานบำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติดข้อใดไม่ถูกต้อง และวิธีการที่สามารถทำให้วัยรุ่นเลิกสูบบุหรี่ได้ดีที่สุดคืออะไร โดยที่นักศึกษาชายมีความรู้ ดีกว่านักศึกษาหญิง เนื่องจากมีประสบการณ์การรั้งสิ่งเสพติดของนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิงดังที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง

1.3 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด ทั่วประเทศของนักศึกษาทั้ง 5 ประเภทวิชาเป็นรายด้านพบว่า มีด้านที่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 1 ด้านคือ ความรู้ทั่วไปเมื่อเปรียบเทียบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาประเภท วิชาคหกรรมแตกต่างจากนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษา ประเภทวิชาเกษตรกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักศึกษา ประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจแตกต่างจาก นักศึกษาประเภทวิชาเกษตร กรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรม มีความรู้ดีกว่านักศึกษาประเภทวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาใน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมส่วนใหญ่เป็น เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 86.61 และ 54.05 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาประเภท วิชาคหกรรม และนักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจนั้นส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 76.19 และ 74.19 จึงสอดคล้องกับการอธิบาย

านข้อ 1.2 ที่ว่า นักศึกษาชายมีความรู้ดีกว่านักศึกษาหญิงโดยเฉพาะความรู้ทั่วไป ดังนั้น นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม มีความรู้ดีกว่า นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมและ นักศึกษาประเภทวิชาเกษตรกรรมมีความรู้ดีกว่า นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ เกี่ยวกับความรู้ทั่วไป

1.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักศึกษามีความรู้ดีมามี 3 ข้อคือ

1. สิ่งเสพติดชนิดร้ายแรงคืออะไร (เฮโรอีน)
($\bar{X} = 0.83$)
2. เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไม่มีสารคาเฟอีน (โรวัลติน)
($\bar{X} = 0.85$)
3. และการฉีดเฮโรอีนเข้าเส้นเป็นสาเหตุที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์มากที่สุด (โรคเอดส์) ($\bar{X} = 0.86$)

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าทั้ง 3 ข้อเป็นเรื่องที่ทราบกันโดยทั่วไปจากข่าวสารทางวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และในข้อที่ว่าเฮโรอีนเป็นสิ่งเสพติดที่ร้ายแรงนั้นนักศึกษามีความรู้ดีมากที่สุด สอดคล้องการวิจัยของ ศรีสมบัติ บุญเมือง (2527) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "การรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น" ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รู้จักเฮโรอีนจากเพื่อนมากที่สุด และได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีนจาก เพื่อน บิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง หนังสือพิมพ์ เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ และญาติพี่น้องตามลำดับ และความเข้าใจของวัยรุ่นที่ว่า "การเสพยาเฮโรอีนบั่นทอนความเจริญก้าวหน้า" มีผลต่อการเสพยาเสพติดเฮโรอีนของวัยรุ่นด้วย

ส่วนในข้อที่ว่า การฉีดเฮโรอีนเข้าเส้นเป็นสาเหตุที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์ นักศึกษามีความรู้ดีมากที่สุด อาจเนื่องมาจากโรคเอดส์เป็นโรคที่ระบาดทั่วโลกและในประเทศไทยด้วย จึงทำให้เป็นที่สนใจของนักศึกษาในการติดตาม

ศึกษาหาความรู้เพื่อติดตามสถานการณ์ของโรคเอดส์ และเพื่อการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดโรค ซึ่งการวิจัยของศิริวรรณ หาญวีรกุล ทว่าการวิจัยเรื่อง "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล" ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ปานกลาง และได้รับข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์จากโทรทัศน์มากที่สุด จึงอาจส่งผลให้นักศึกษามีความรู้ในข้อนี้ดีมาก

1.5 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักศึกษามีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์มี 6 ข้อคือ

1. สิ่งเสพติดชนิดใดที่ทำลายประสาทส่วนกลางอย่างถาวร (สารระเหย) ($\bar{X} = 0.46$)
2. มารดาที่ตั้งครรภ์ดื่มสุราจัดจะทำให้ทารกมีอาการผิดปกติต่าง ๆ ยกเว้น (หลอดอาหารโป่งพอง) ($\bar{X} = 0.22$)
3. บุคคลที่เสพยาอื่นเป็นประจำจะมีอาการต่าง ๆ ยกเว้น (อะดรีนาลีนหลังมาก) ($\bar{X} = 0.20$)
4. ข้อใดเป็นลักษณะอาการที่สามารถสังเกตได้ว่าเพื่อนของท่านติดสิ่งเสพติด (พบกระบอกฉีดยาใส่ผงยาไม่มีสลาก) ($\bar{X} = 0.18$)
5. นิรคตินานบุหรี่ยะส่งผลต่อร่างกายหลายอย่างยกเว้น ข้อใด (ความดันเลือดต่ำ) ($\bar{X} = 0.14$)
6. ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ในควันบุหรี่มีโทษอย่างไร (ทำให้สมองขาดออกซิเจน) ($\bar{X} = 0.22$)

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ทุกข้อที่กล่าวมาเป็นชนิด ลักษณะอาการและโทษเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษที่เกิดขึ้นกับร่างกายซึ่งอยู่ในส่วนที่ค่อนข้างละเอียดยาก

ที่จะจดจำ เมื่อเวลานานไปทำให้เกิดการลืมและหลังจากที่เรียนเกี่ยวกับสิ่งเสพติดแล้วยังมีการเรียนวิชาอื่นด้วย ทำให้เรื่องที่เรียนใหม่เข้ามาก้าวท้าวกับเรื่องเก่า (ชม ภูมิภาค, 2516 และ วิเชียร วิวิธศิริ, 2527) อาจมีผลให้นักศึกษามีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

2. ทักษะเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ

2.1 ค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบว่ามีทัศนคติดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีทัศนคติดีทุกด้าน ได้แก่ ทัศนคติด้านบุหรี ด้านสุรา ด้านกัญชา ด้านยาบ้า ด้านสารระเหย ด้านฝิ่น มอร์ฟิน เฮโรอีน และด้านการป้องกัน แสดงให้เห็นว่า ทัศนคติของนักศึกษาต่อสิ่งเสพติดให้โทษส่วนใหญ่มองว่าสิ่งเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่มีอันตราย (ศูนย์เวชศึกษาป้องกันวิทยาลัยครูธนบุรี, 2527) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า ข้อที่นักศึกษามีทัศนคติในระดับดีมาก ได้แก่ เพื่ออนาคตสดาส หลีกให้ไกลสิ่งเสพติด รองลงมาคือ ผู้ที่เลิกสิ่งเสพติดได้เป็นผู้ที่ชนะใจตนเอง

2.2 เปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านบุหรี ด้านสุรา ด้านกัญชา ด้านยาบ้า ด้านสารระเหย และด้านการป้องกัน โดยนักศึกษานหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชาย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่วางไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529) ซึ่งพบว่า "นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05" ทั้งนี้เนื่องจากค่านิยมที่ว่าเพศหญิงมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลความเป็นอยู่ และสุขภาพของสมาชิกในครอบครัว จึงทำให้นักศึกษานหญิงมีความสนใจด้านสุขภาพมากกว่านักศึกษาชาย ดังเช่นผลการวิจัยของ อัจฉรา เกติมงคล (2529)

ซึ่งพบว่า เยาวชนหญิงมีการดูแลสุขภาพของตนเองดีกว่าเยาวชนชาย นอกจากนี้ค่านิยมของสังคมไทยเรายังกำหนดบทบาทของเพศหญิงให้มีพฤติกรรมการแสดงออกเกี่ยวกับการใช้สิ่งเสพติดให้โทษ เช่น สูบบุหรี่ ดื่มสุรา เป็นต้น น้อยกว่าเพศชาย จึงทำให้นักศึกษาหญิงมีการระวังป้องกันตนเองได้ดีกว่านักศึกษาชาย และจากการวิจัยของ รุจีร์ ภูสาระ (2424) พบว่า "ผู้ไม่ติดยาเสพติดมีค่านิยมสูงกว่าพวกที่ติดยา" ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาชายมีการใช้สิ่งเสพติดให้มากกว่านักศึกษาหญิง จึงส่งผลให้นักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชาย

จากผลการวิจัยครั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 31 ข้อ โดยนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชายทั้งหมด 31 ข้อเรียงตามคะแนนค่าที (t-test) จากมากไปน้อยนั้นช่วยสนับสนุนเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว ดังนี้คือ

1. การดื่มสุราช่วยให้เข้าสังคมได้ดีและเข้ากับเพื่อนฝูงได้-
2. การดื่มสุราช่วยให้เกิดความร่าเริงสนุกสนานได้-
3. การดื่มสุราทำให้เสียเงินและเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์
4. การดื่มสุราทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันได้
5. การสูบบุหรี่ทำให้เพื่อน ๆ ยอมรับได้-
6. การสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
7. การสูบบุหรี่ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด-
8. สุราเป็นยาบำรุงร่างกายอย่างหนึ่ง-
9. การใช้จ่ายมาช่วยเพิ่มสมรรถภาพการทำงานได้-

10. การป้องกันสิ่งเสพติด คือ การตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จตามที่ปรารถนา
11. การสูบบุหรี่ทำให้เป็นคนที่รักแก่-
12. การสูบบุหรี่ทำให้เจริญอาหาร-
13. การราชยาม้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด-
14. การดื่มสุราทำให้เสียบุคลิกภาพได้
15. การราชยาม้าช่วยเพิ่มสมรรถภาพทางเพศได้-
16. การดื่มสุราทำให้ขาดสติควบคุมอารมณ์ไม่ได้
17. การสูบบุหรี่ช่วยให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น-
18. การลองใช้สิ่งเสพติดเพียงครั้งเดียวไม่อาจติดได้-
19. การราชสิ่งเสพติดช่วยผ่อนคลายความทุกข์ได้-
20. การราชกัญชาปรุงอาหารทำให้มีรสชาติดีขึ้นได้-
21. การผลิตและการขายค่านับประเทศไทยถือเป็นเรื่องธรรมดา-
22. เป็นลูกผู้ชายต้องสูบบุหรี่-
23. การราชสารระเหยทำให้สูญเสียเพื่อนได้
24. การสูบกัญชาเพียงครั้งหรือสองครั้งไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ-
25. การราชสารระเหยทำให้ร่างกายอ่อนแอ
26. การสูบบุหรี่สร้างความรำคาญให้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้เคียง
27. การดื่มสุราเป็นประจําทำให้เจ็บป่วยเป็นโรคได้ง่าย
28. การราชสารระเหยช่วยให้เป็นคนทันสมัย-
29. อยากพอม้าให้ราชยาม้า-

30. การออกกำลังกาย เล่นกีฬา จะทำให้มีพลังพาสั่งเสพติด
31. การรำซึยาม้าช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงทำงานได้นาน

2.3 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทั้ง 5 ประเภทวิชา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแตกต่างจาก นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบทวิภาคีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะเฉพาะของประเภทวิชาที่เรียนซึ่ง นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเน้นการปฏิบัติในโรงงานมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน และมักมีค่านิยมที่ไม่ดีในกิจกรรมทางเลือกหลังจากการฝึกปฏิบัติในลักษณะของการสังสรรค์กับเพื่อนฝูงด้วยการดื่มสุรา และผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าด้วยการสูบบุหรี่ เป็นต้น ซึ่งอาจมีผลทำให้ทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษต่ำกว่า นักศึกษาประเภทวิชาศิลปกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยที่ นักศึกษาทั้ง 3 ประเภทวิชานี้มีการเรียนการสอนส่วนใหญ่อยู่แต่ในชั้นเรียนและใช้กำลังกายน้อยกว่านักศึกษาระบบทวิภาคีช่างอุตสาหกรรม อีกทั้ง นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบทวิภาคีคหกรรมส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาหญิง ทำให้มีทัศนคติที่ดีกว่า นักศึกษาระบบทวิภาคีช่างอุตสาหกรรม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชาย

3. การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ

3.1 การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบว่า มีการบริโภคพอใช้ ทั้งนี้จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีการบริโภคเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ คือ คี๋มสุรา สูบบุหรืและสูบกัญชา คิดเป็นร้อยละ 50.73, 32.36 และ 6.55 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คณะทำงานอนุกรรมการการวิจัย สำนักงานการป้องกันและปราบปรามสารเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ (2524) และกองสารวัตรนักเรียนกรมพลศึกษา (2531) และกองโรงเรียนอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2531) ที่พบว่า นักเรียน นักศึกษามีการสูบบุหรื สุรา กัญชา และกินเนอรักันมาก จึงอาจมีผลให้การบริโภคเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของนักศึกษาอยู่ในระดับพอใช้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สังคมไทยยังให้ความสำคัญกับการคื๋มสุรากันมาก ซึ่งจะเห็นได้จากการจัดงานเลี้ยง การจัดงานต่าง ๆ หรือการร่วมสังสรรค์ส่วนแต่มีสุราหรือเครื่องคื๋มที่มีแอลกอฮอล์เข้ามาในงานจนกลายเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ จึงทำให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เกิดความคุ้นเคย วมือือเป็นเรื่องเสียหายที่จะมีการคื๋มสุรา มีผลให้นักศึกษามีการคื๋มสุรากันมากถึงร้อยละ 50.73

ส่วนในด้านกาสูบบุหรืนั้นจะเห็นได้ว่าสังคมสมัยก่อนให้การยอมรับว่าการสูบบุหรืแสดงถึงความเป็นลูกผู้ชาย มีความรักเก้ และเด่นานกลุ่มเพื่อนฝูง มีผลให้นักศึกษามีการสูบบุหรืมากถึงร้อยละ 50.55 แต่ในปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงไป นักศึกษาและประชาชนทั่วไปได้ตระหนักถึงพิษภัยของบุหรืมากขึ้น จึงเป็นผลให้มีการรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรืมากขึ้นทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยด้วยและองค์การอนามัยโลกยังประกาศาให้วันที่ 31 พฤษภาคม ของทุกปีเป็นวัน "วันงดสูบบุหรื" ของโลก นอกจากนี้เพื่อการคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรื ทางสำนักงานควบคุมการบริโภคยาสูบ กระทรวงสาธารณสุข ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรื พ.ศ. 2535 ขึ้น (สำนักงานควบคุมการบริโภคยาสูบ, 2535) โดยให้รัฐมนตรีประกาศาในราชกิจจานุเบกษากำหนดห้ามมิให้ผู้ใดสูบบุหรืในเขตปลอดบุหรื และกำหนดสถานที่ห้ามสูบบุหรื เช่น สถานที่ราชการ รัฐวิสาหกิจเฉพาะบริเวณที่

ประชาชนเข้าไปติดต่อเป็นปกติธุระ รยนต์โดยสารประจำทางทั่วไปและปรับอากาศ ศูนย์การค้าและห้างสรรพสินค้า เฉพาะบริเวณที่มีระบบปรับอากาศ โรงเรียน สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาและต่ำกว่า อาคารมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และสถาบันการศึกษาชั้นอุดมศึกษา เป็นต้น และกำหนดให้มีการจัดส่วนใดส่วนหนึ่งของสถานที่เป็นเขตสูบบุหรี่ หากมีการฝ่าฝืนมีบทลงโทษตามมาตราที่ 11 และ 12 ซึ่งเหตุผลเหล่านี้อาจทำให้นักศึกษามีการสูบบุหรี่ลดน้อยลง และสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่าปัจจุบันนักศึกษามีการสูบบุหรี่ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 32.36 เท่านั้น และคาดว่าในอนาคตจะลดลงเรื่อย ๆ

การราชสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูงมีมากในด้านสุรา บุหรี่ และกัญชา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ บิดา มารดา หรือคนในครอบครัวของนักศึกษามีการราช สุรา บุหรี่ และกัญชากันมาก ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า มีการสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 46.91 ดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 34.18 และสูบกัญชา คิดเป็น 0.55 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สแตนเลย์ (Stantey, 1989) ที่พบว่า "องค์ประกอบของครอบครัวที่ใช้ยาเสพติดจะมีผลทางบวกต่อการราชยาเสพติดของวัยรุ่น"

3.2 นักศึกษาชายมีการปฏิบัติพอใช้ นักศึกษาหญิงมีการปฏิบัติดี ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาหญิงมีการราชสิ่งเสพติดน้อยกว่านักศึกษาชาย จึงทำให้มีประสบการณ์การราชสิ่งเสพติด รวมทั้งนักศึกษาหญิง มีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดดีกว่านักศึกษาชาย ดังนั้นจึงมีการนำไปสู่การปฏิบัติที่ดีกว่านักศึกษาชายด้วย จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายมีการดื่มสุรามาก คิดเป็นร้อยละ 67.17 และมักสังสรรค์และกระชับความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 43.82 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมกรรมการดื่มสุรา และมักจะกระทำเสมอเมื่อมีโอกาส สอดคล้องกับการวิจัยของ ยูพา ชูลิทธิสกุล (2527) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการดื่มสุรากับพฤติกรรมกรรมการดื่มสุรา"

ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจในการดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติต่อการดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุราอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยพบว่า ปัจจุบันนักศึกษาหญิงมีการใช้สิ่งเสพติดให้รทษานด้านกัญชา ยาม้า สารระเหย ผีน เฮโรอีน คิดเป็นร้อยละ 0.91, 2.26, 1.36, 0.91, 0.91 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่ามีการใช้สิ่งเสพติดให้รทษเหล่านี้ น้อยมาก ซึ่งตรงข้ามกับการวิจัยของ ชาฟิร (Shapiro, 1989) ที่พบว่า นักเรียนหญิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการรัชยาม้า ยาขยัน ยาแอมเฟตามีน และยาระงับประสาทมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สอดคล้องกับการวิจัยของ แวกเนอร์ (Wagner, 1989) ที่พบว่า นักศึกษาหญิงมีการรัชกัญชา คิดเป็นร้อยละ 13 ทั้งนี้ เนื่องจากอเมริกันเป็นเมืองใหญ่และประชากรมาก การดำรงชีวิตค่อนข้างอิสระ เด็กวัยรุ่นสามารถแยกตัวไปอยู่ตามลำพัง ทาหมาหาเลี้ยงชีพได้ด้วยตนเอง ทำให้มีโอกาสเสี่ยงที่จะติดสิ่งเสพติดให้รทษมีมากโดยเฉพาะเด็กผู้หญิง และจากข้อกล่าว านการวิจัยของอเยอเวย์ (Ayerve, 1988) ที่ว่า ปัญหาการรัชสิ่งเสพติดในหมู่ ประชาชนมีมากขึ้นและเป็นปัญหาสำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน และสิ่งเหล่านี้ เป็นปัญหาที่มีมานานกว่า 20 ปีมาแล้ว มีการระบาดเข้าสู่นักเรียนในระดับมัธยม ศึกษาตอนปลายในสหรัฐอเมริกา และได้แพร่กระจายออกไปในเวลาอันรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้อาจมีผลให้มีการรัชสิ่งเสพติดกันมากในต่างประเทศ ซึ่งตรงกันข้ามกับ สภาพสังคมไทย วัยรุ่นมักอาศัยอยู่กับครอบครัว มีบิดามารดาและผู้ปกครองให้การ ดูแลเอาใจใส่ มีปัญหาที่มักจะมีผู้เฒ่าให้คำปรึกษา ดังผลการวิจัยที่พบว่า เมื่อ นักศึกษาหญิงมีปัญหาหนักที่ไม่สามารถแก้ไขได้จะขอคำปรึกษาจาก บิดา มารดา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.37 สิ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษาหญิงในประเทศไทยมีการ รัชสิ่งเสพติดกันน้อยเมื่อเทียบกับต่างประเทศ

3.3 การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน 5 ประเภทวิชาพบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติดี 3 ประเภทวิชา ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นักศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ และนักศึกษาระบบวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 78.57, 67.09 และ 59.46 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาอีก 2 ประเภทวิชาที่มีการปฏิบัติพอใช้ ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักศึกษาระบบวิชาศิลปกรรม คิดเป็นร้อยละ 62.99 และ 51.61 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาระบบวิชาช่างอุตสาหกรรมและนักศึกษาระบบวิชาศิลปกรรมส่วนใหญ่นักศึกษาชาย คิดเป็นร้อยละ 86.61 และ 62.90 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับรศ.ภา ชูพิบูลชัย และคณะ (2529) ที่ทำการศึกษาเพื่อวิเคราะห์แนวโน้มของกลุ่มผู้ติดยาเสพติดในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ติดยาส่วนใหญ่นักศึกษาชาย และการวิจัยของ นีออน กลิ่นรัตน์ (2524) ที่พบว่า นักศึกษาชายเคยถูกชักชวนให้ลองใช้ยาเสพติดมากกว่านักศึกษาหญิง

3.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักศึกษามีการปฏิบัติไม่ดีในด้านประสพการณ์การหลีกเลี่ยงสิ่งเสพติดมี 1 ข้อคือ เคยห้ามเพื่อนไม่ให้เสพกัญชาหรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.45$) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษาอาจไม่มีเพื่อนที่หลีกเลี่ยงสิ่งเสพติดให้โทษจึงทำให้นักศึกษาไม่มีการห้ามเพื่อน และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาทั้งหมดในการเลือกปฏิบัติพบว่า มีนักศึกษากว่า 380 คน คิดเป็นร้อยละ 69.09 ซึ่งในจำนวนนี้พบว่า เป็นการเลือกทานาน ๆ ครั้ง และไม่เคยทำเลย คิดเป็นร้อยละ 56.73 จึงมีผลทำให้ค่าเฉลี่ยในข้อนี้เป็นการปฏิบัติไม่ดี

ในด้าน การป้องกันสิ่งเสพติดให้โทษพบว่า ข้อที่นักศึกษามีการปฏิบัติไม่ดีมี 3 ข้อคือ

1. เข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม
($\bar{X} = 2.24$)
2. เข้าร่วมจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ
($\bar{X} = 2.11$)
3. เคยไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยติด
สิ่งเสพติด ($\bar{X} = 1.68$)

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมนั้น นักศึกษามีการปฏิบัติในข้อนี้ น้อยกว่า ให้เป็นการปฏิบัติที่ไม่ดี อาจเนื่องมาจากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษามีการใช้เวลาว่างจากการทำงานหรือการเรียน ทำกิจกรรม คือ พบปะพูดคุยกับเพื่อน เดินร่า, เล่นดนตรี เล่นกีฬา, ออกกำลังกาย มาก คิดเป็นร้อยละ 29.82, 26.91, 14.91 ตามลำดับ จึงส่งผลให้นักศึกษามี การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมน้อยลงและเป็นการปฏิบัติที่ไม่ดี

การที่นักศึกษาเข้าร่วมจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษน้อยเป็น การปฏิบัติไม่ดี ($\bar{X} = 2.42$) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก การที่นักศึกษาใช้เวลาว่างใน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นมาก จึงส่งผลให้ไม่ค่อยได้เข้าร่วมจัดป้าย นิเทศเกี่ยวกับสิ่งเสพติด และสอดคล้องกับการวิจัยของ ทวีวรรณ สิริพันธ์ (2525) ที่พบว่า นักเรียน คิดเป็นร้อยละ 92 เห็นด้วยกับโครงการหรือกิจกรรมการป้องกัน สิ่งเสพติดในโรงเรียน แต่คิดเป็นร้อยละ 19.9 เท่านั้นที่พร้อมจะเข้าร่วมกิจกรรม ส่วนที่เหลือเป็นเพียงผู้สนใจและรับผลประโยชน์จากโครงการเท่านั้น

การที่นักศึกษาได้เคยไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดผู้บำบัดผู้ติดสิ่งเสพติดน้อย เป็นการปฏิบัติไม่ดี ($\bar{X} = 1.68$) ทั้งนี้อาจเนื่องจากทางสถาบันไม่มีการจัดพา นักศึกษาไปทัศนศึกษาตามสถานที่ดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยของอาภาพ สวัสดิพงษ์

(2533) ที่พบว่า "ทางโรงเรียนมีการจัดพานักเรียนไปทัศนศึกษาสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยจากสิ่งเสพติดอยู่ในระดับน้อย" ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติใหม่ด้านแง่ของการไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยติดสิ่งเสพติด กล่าวคือ นักศึกษาไม่ค่อยได้มีโอกาสไปทัศนศึกษา ณ สถานบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด และการวิจัยของ สุรเดช วงศ์บา (2524) พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลกับผู้บริหารโรงเรียนเอกชนมีทัศนคติที่แตกต่างกัน ในเรื่องการพานักเรียนไปทัศนศึกษาสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยจากยาเสพติดให้โทษ เหล่านี้อาจส่งผลให้นักศึกษามีการปฏิบัติในเรื่องนี้น้อยมีผลทำให้เป็นการปฏิบัติที่ใหม่ดี

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. โครงการป้องกันสิ่งเสพติดให้โทษในสถานศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการติดสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษา เพื่อส่งเสริมเพิ่มพูนความรู้และทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเกี่ยวกับสิ่งเสพติด ทั้งนี้เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีความรู้ผ่านเกณฑ์เท่านั้น โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงที่มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ จึงควรเน้นโดยการจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้

1.1 จัดอบรมความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยเฉพาะนักศึกษาหญิง เพื่อให้เป็นผู้ดำเนินการต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษในวิทยาเขต เพื่อนำความรู้นั้นมาสอนเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน โดยเน้นในความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษที่ต่ำกว่าเกณฑ์ เช่น ในเรื่องลักษณะและอาการของผู้เสพ และในเรื่องโทษของสิ่งเสพติด

1.2 เชิญวิทยากรจากหลาย ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดให้โทษมาบรรยายให้กับนักศึกษา เช่น วิทยากรจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(ป.ป.ส.) สำนักงานสาธารณสุขประจำจังหวัด โรงพยาบาลธัญญา

รักษ์ และโรงพยาบาลอื่น ๆ เป็นต้น

1.3 จัดนิทรรศการเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาและประชาชนผู้สนใจเข้าชม อาจจัดเป็นสัปดาห์ต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษ เพื่อให้ความรู้แก่นักศึกษาและประชาชนทั่วไปได้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น

1.4 จัดหาหนังสือ นิตยสาร หรือวารสารทางการแพทย์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเข้าห้องสมุดเพื่อให้นักศึกษาได้ติดตามข่าวสารและวิทยาการใหม่ ๆ ที่ทันสมัยและทันเหตุการณ์

1.5 จัดทำสื่อการเรียนการสอน โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมในการให้ความรู้แก่นักศึกษารวมทั้งสื่อเผยแพร่ประเภทต่าง ๆ เพื่อความสะดวกในการถ่ายทอดความรู้แก่นักศึกษา

1.6 ครูควรมีการปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้ศึกษามีเจตคติที่ดี มีอุดมการณ์ในชีวิต มีความภูมิใจและนับถือตนเองอันจะนำไปสู่การตัดสินใจที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตนเอง นำไปสู่การปฏิบัติที่เหมาะสมไม่พึ่งพาสิ่งเสพติดให้โทษ

1.7 จัดให้บริการข่าวสารที่สมบูรณ์ ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน และเหมาะสมกับนักศึกษา เพื่อให้ความรู้และใช้ข่าวสารนั้นประกอบการตัดสินใจในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ

1.8 จัดบริการทางการศึกษาโดยมีระบบแนะแนว บริการสุขภาพ ระบบส่งต่อข้อมูลข่าวสาร เพื่อแนะแนวสุขภาพแก่นักศึกษาที่มีปัญหา

1.9 จัดชมรมต่อต้านสิ่งเสพติดให้โทษในสถานศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติที่ถูกต้องในการป้องกันสิ่งเสพติด

2. ในด้านทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาที่อยู่แล้วนั้นควรมีการส่งเสริมและปลูกฝังทัศนคติที่ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะทัศนคติในเรื่องสุรา เพื่อให้ศึกษามีทัศนคติที่ดียิ่งขึ้นในเรื่องดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลให้มีพฤติกรรมที่ถูกต้องใน

เรื่องการป้องกันสิ่งเสพติดให้โทษต่อไป

3. ในด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษาพอใช้ และ นักศึกษาบางคนมีการปฏิบัติไม่ถูกต้องโดยเฉพาะในเรื่องการป้องกันสิ่งเสพติด ดังนั้น เพื่อรณรงค์ให้นักศึกษามีการปฏิบัติที่ถูกต้อง ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางดังต่อไปนี้

3.1 ส่งเสริม และจัดตั้งสายงานบริหารสถานศึกษาเพื่อป้องกัน สิ่งเสพติดให้โทษ บริการแนะแนว ขอความร่วมมือจากสมาคมครูผู้ปกครอง เป็นสื่อ กลางเพื่อขอความร่วมมือและประสานงานกับผู้ปกครอง ในด้านการป้องกันสิ่งเสพติด ให้โทษในสถานศึกษา

3.2 จัดแหล่งสันตนาการให้แก่นักศึกษา เช่น กีฬา ดนตรี ศิลปะ ส่งเสริมงานอดิเรกที่เป็นประโยชน์

3.3 จัดกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม เพื่อ ส่งเสริมความมีคุณธรรมจริยธรรมมาให้นักศึกษา

3.4 จัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ เช่น การ พานักศึกษาไปทัศนศึกษาตามสถานบำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติด เพื่อเพิ่มพูนความรู้ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ

3.5 จัดเขตปลอดบุหรี่เพื่อรณรงค์การไม่สูบบุหรี่ในวิทยาเขตและ จัดเขตปลอดบุหรี่เพื่อจัดให้นักศึกษาสูบบุหรี่ในที่ ๆ จัดให้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

2. ควรศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของเยาวชน

3. ควรศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ
โรคยาเสพติดสำหรับความรู้ ส่วนในด้านทักษะและการปฏิบัติ นอกจากจะใช้
แบบสอบถามแล้วควรมีการสังเกตและการสัมภาษณ์ ประกอบด้วยเพื่อให้ผลการ
วิจัยที่ถูกต้องแน่นอนมากขึ้น

4. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำตัวแปรเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของสถาบัน
และระดับชั้นเรียนมาใช้ในการเปรียบเทียบความรู้ ทักษะเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ
ด้วย เหตุนี้ผู้ที่สนใจจะทำการศึกษารื่องนี้จึงควรนำตัวแปรนี้ไปใช้ในการศึกษาวิจัย
ครั้งต่อไป เพื่อทดสอบดูว่า ตัวแปรสถานที่ตั้ง และระดับชั้นเรียนจะมีผลประการใด
ต่อ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ